

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνεταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εὐχεται εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας καὶ συνδρομητάς αὐτῆς εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1900.

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» ἐτέλεσεν, ὡς εἶχε προαγγελθῇ, τὴν 3ην μ. μ. ὥραν τῆς Κυριακῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου πολιτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ νοτιοαφρικανικῇ πολέμῳ πεσόντων Ἀγγλων. Τὴν τελετὴν τοῦ μνημοσύνου ἐστειψε πλήρως ἐπιτυχία ὑπὸ πᾶσιν ἐπρὸς, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὐτε προπαρκακευὴ τις εἶχε γείνει, ἐκτὸς τῆς ἀπλῆς ἀναγγελίας, ἥτις εἶχε δημοσιευθῇ εἰς τινὰς ἐφημερίδας, οὔτε προσκλήσεις εἶχον ἀποσταλῇ ἐπισημῶς εἰς ὠρισμένα πρόσωπα. Ἡ αἰθουσα τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τῆς 2 μ. μ. ὥρας εἶχε πληρωθῇ ἀπὸ κόσμον ἐκλεκτόν, ἐγκρίτους πολιτικούς, βουλευτάς, διπλωμάτας, ἐπιστήμονας, φρονιτάς, λογίους καὶ ἀξιωματικούς, αὐθορμήτως προσελθόντας, ὡς πάντες οἱ ἄλλοι, ὅπως παραστῶσι κατὰ τὸ μνημόσυνον. Ἐνωρίς εἶχον προσέλθῃ καὶ πλείστοι τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικὴν παροικίαν, ὁ διευθυντὴς καὶ οἱ ἐταῖροι τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς Σχολῆς καὶ πολλοὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἀγγλων. Τὸ ὄριον φύλον ἐπίσης ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ ὀλίγων κυρίων, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον δοθῇ θέσεις μεταξὺ τῶν πρώτων καθισμάτων.

Περὶ τὴν 3ην ὥραν ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἀνῆλθε τὴν ἑδραν ὁ Πρόεδρος τῆς ἐταιρίας τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Καζάζης καὶ ἀπήγγειλε διὰ βροντῶδους φωνῆς τὸν πανηγυρικόν, τὸν ὁποῖον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διέπνευσεν ἀγρόν πατριωτικὸν αἶσθημα, μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις συμπαθειῶν καὶ εὐλικρινεῖς ἀγάπης πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος.

— Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, προσέθηκεν ἐν τῇ σειρά τοῦ λόγου τοῦ κ. Καζάζης, δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ ἀποκατάστασιν διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐναργέστερον τὰ εὐγνώμονα αὐτοῦ αἰσθήματα συμπαθείας καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸ μέγα ἀγγλικὸν ἔθνος. Δὲν εἴμεθα ἐπιλήσιμονες τῶν ὑποχρεώσεών μας καὶ πρὸς ἄλλα κράτη, ἢ εὐγνώμοσύνῃ ὅμως τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος οὐδέποτε θέλει ἀποκρυσταλλωθῇ, διότι αὕτη ἀντλεῖται ἐκ τῶν σπουδαιότερων σελίδων τῆς ἱστορικῆς ἡμῶν πολιγενεσίας.

— Rule Britannia ! ἀναφωνεῖ τελευτῶν ὁ κ. Καζάζης. Ἀρχε, ὦ Βρεττανία, τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν Ἡπειρῶν. Ἡ ἐνδοξος σημαία σου εἶνε τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς εἰρήνης, τῆς εὐνομίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ ρήτορος ὑπεδέχθησαν παρατεταμένα χειροκροτήματα, καὶ ζωηρά

ἐπευφημία καὶ ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οἱ παριστάμενοι Ἀγγλοὶ ἐδέχθησαν ἐνθέρμους ἐκδηλώσεις συμπαθειῶν ἐκ μέρους τῶν παρισταμένων ἐγκρίτων πολιτῶν, μεθ' ὃ πάντες ἀπῆλθον, ἀπονέμοντες πλείστους ἐπαίνους πρὸς τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἥτις ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον.

Πλείστα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἀπεστάλησαν ἐκ τῶν πρωτευουσῶν τῶν νομῶν τοῦ Κράτους παρὰ δημάρχων καὶ πολλῶν ἐγκρίτων πολιτῶν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» διὰ τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς πρὸς τίλεσιν τοῦ πολιτικοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐν Τράνσβαλ πεσόντων ἡρωικῶς Ἀγγλων, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται οὕτως ὁμίθυμος ἢ συμπάθεια ὁλοκληροῦ τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας καὶ ζωηρῶς ἐκδηλοῦται ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν ταῖς δοκιμασίαις αὐτῆς, ἃς δοκιμάζει νῦν ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτῆς προγράμματος καὶ ἀγῶνος.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

26 Δεκεμβρίου 1899

Ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου Ἀρτης. — Αἰτίος φόνου ἐνδὸς πτωχοῦ ἐκ Τερέδων. — Ὁ τούρκος τελὼν τῆς γεφύρας Ἀρτης καὶ τὰ προσκόμματα αὐτοῦ.

Ὁ ἐνταῦθα ἀναπληρῶν τὸν πρόξενον τῆς Τουρκίας γραμματεὺς τοῦ Τουρκικοῦ Προξενείου, μέχρι τοῦδε πλείστας παρεῖχε εὐκολίας τοῖς τε κατοικοῖς ἐνταῦθα καὶ τοῖς διερχομένοις ἐντεῦθεν Ἡπειρώταις, ὑπηκόοις Ὀθωμανοῖς ἀπὸ τινος ὅμως δυστυχῶς οὐ μόνον ἐπαύσατο παρέχων τοιαύτας ἀλλὰ παρεμβάλλων καὶ πλείστα ἐμπόδια. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νέος τις εἰκοσιν ἔξ μολὶς ἐτῶν ἐκ Τερέδων τῆς δούλης Ἡπείρου ὦν καὶ λίαν ἀπορος θέλων νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἐπαρουσιάσθῃ εἰς τὸ Τουρκικὸν Προξενεῖον ἡτήσαστο παρὰ τοῦ εἰρημένου Ναοῦμ ἐφένδῃ ἐν πασαβάντιον ἀπλοῦν ἵνα διέλθῃ τῆς γεφύρας, καθ' ὅσον ἐστερεῖτο τῶν χρηματικῶν μέσων, ὅπως προμηθευθῇ ἐτήσιον διαβατήριον, διότι μόλις τρία ἱετάρτα μετζητίου εἶχε καὶ αὐτὰ εἶχεν οἰκονομήσει παρὰ τινος πατριώτου τοῦ ἐνταῦθα. Ὁ Ναοῦμ ἐφένδῃς δυστυχῶς ἡρνήθη τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀπλοῦ πιθανοτάτου διαρρηδῆν. Τούτου ἕνεκεν ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος νέος, Γεώργιος Σ. Ζήσης καλούμενος, ἐπειδὴ εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ, ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὸν ποταμὸν λάθρα ἐν καιρῷ νυκτός, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐνθα περιέμενεν αὐτόν ἡ οἰκογένειά του κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας· πλὴν ἐννοηθεὶς ὑπὸ τῶν πέραν τοῦ ποταμοῦ φυλασσόντων τούρκων στρατιωτῶν καὶ πυροβοληθεὶς ἐφονεύθη· ἐρεύνης δὲ γενομένης ἐπ' αὐτοῦ εὐρέθησαν τὰ ὡς εἴρηται τρία τέταρτα μετζητίου, τὸ κεφαλεῖο του καὶ ἐν παλαιότατον διαβατήριον. Οὕτω ὁ Ναοῦμ ἐφένδῃς ἐγένετο παραίτιος τοῦ φόνου αὐτοῦ. Οἱ κατὰ καιροὺς πρόξενοι τῆς Τουρκίας παρεῖχον ὡρεῶν τοῖς ἀπόροις ὑπηκόοις τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ὅστις ἐν τῇ ἀπειρῷ γεναιοδωρίᾳ αὐτοῦ διανέμει εἰς τὰ διάφορα Προξενεῖά του ἐπὶ τούτῳ πολλὰ διαβατήρια καὶ πασαβάντια ὡρεῶν. Πλὴν ἄλλως ἔδοξε τῷ Ναοῦμ ἐφένδῃ, γενομένῳ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ δυστυχούς ἐκεῖνου, ὅστις ἐγκατέλι-

πεν εἰς τοὺς ἐπτὰ δρόμους κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον τὴν ἀπορραγνθεῖσαν οἰκογένειάν του, καίτοι ἦν πιστὸς ὑπῆκοος τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐπλήρως τακτικὰ τοὺς φόρους. — Ὁ ἐν τῇ γεφύρᾳ τελώνης τοῦ Τουρκικοῦ Τελωνείου Γιουσούφ ἐφένδῃς ἀπὸ τινος ἤρξατο παρεμβάλλων πλείστα προσκόμματα τοῖς ἔχουσι χρεῖαν τελωνισμοῦ. Οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἡναγκασμένοι νὰ μένωσι ἐνθεν τῆς γεφύρας καθ' ἐκάστην πρᾶξιν μέχρι τῆς ἐνάτης π. μ. μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ἐλευθέρας διαβάσεως αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τοῦ τελώνου, ὅστις ἐγείρεται περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν π. μ., ἀγνοῶν ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀποροὶ ἐργατικοὶ καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ κτήματά των. Δυστυχῶς ἅπασαι αἱ ἐν τῇ γεφύρᾳ Τουρκικαὶ Ἀρχαὶ ὑπέκουσαι τῷ εἰρημένῳ τελώνῃ οὐ μόνον τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τελωνισμοῦ κωλύουσιν, ἀλλὰ πάντας ἀνεξαίρετως. — Ὡστε καθ' ἐκάστην πρῶταν βλέπει τις οἰκτρὸν θέαμα. Ἀποροὶ ἄνθρωποι ἴστανται ὀρθοὶ ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ὥρας, ἀναμένοντες τὴν ἄδειαν τοῦ τελώνου. Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει θέσει ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν του, ὅπως ὦσιν ἐνήμεροι εἰς τὸ καθήκον των καὶ μὴ παρεμβάλλωσι τόσα προσκόμματα εἰς τοὺς ἄνθρώπους ἀνὰ τῇ μεθορίᾳ γραμμῇ.

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Ἡ Ριζάρειος Σχολή. — Ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργοῦ. — Παράβασις τῆς διαθήκης. — Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον. — Ἐκας σύμβουλος παρὰ τὴν διαθήκην. — Πῶτα τὰ αἰτία.

Κύριε Γ. Κ. Γάγαρη συντάκτα τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»

Σὰς ἀπευθύνω ὡς Ἡπειρώτης συγχαρητήρια διὰ τὴν ὄντως πατριωτικὴν καὶ ἀξιοπρεπῆ πορείαν τῆς ὑπ' ὑμῶς ἐκδιδομένης φιλότατης Φωνῆς εἰς ὅλα τὰ Ἡπειρωτικὰ ζητήματα, ἰδίᾳ δὲ ἐξαίρω τὴν σημασίαν τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δημοσιευθέντος ἄρθρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ριζάρειος σχολὴ ἐν διαγμῷ» καὶ σὰς παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἅπαντες οἱ Ἡπειρώται ὅπως μὴ παύσητε συνηγοροῦντες ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἀποροῦμεν δὲ πῶς ὁ πρωθυπουργός, οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ ἢ τέλος ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν νὰ προβαίνῃ εἰς τῶσαν φανεράν καταπάτησιν τῆς τελευταίας θελήσεως τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους Ριζάρειων ἐκ τοῦ ἱδρυματος τῶν ὁποίων ἐξῆλθον πολλοὶ νέοι, οἵτινες διασπαρέντες πανταχοῦ γῆς ἐξήπλωσαν τὰ ἑλλήν. γράμματα καὶ ἐδίδαξαν τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου. Οἱ ἀειμνήστοι Ριζάρηδες ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος πολιτεύματος εἶνε δυνατόν τὰ διοικούντα τὴν σχολὴν πρόσωπα νὰ ἐπηρεάζωνται ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ὥρεας ἵνα τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀπαρτίζηται ἐκ 4 συμβούλων ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἡπείρου, ἐξ ἑνὸς Ἰωαννίνων, ἑνὸς Χίου, Κρήτης, Σμυρναίου κτλ. μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐντελῶς ζῆνα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς θὰ ἐφρόντιζον μόνον πῶς ἀκριβέστερον νὰ ἐκπληρῶνται αἱ διατάξεις τῆς διαθήκης καὶ τίποτε πλέον. Σήμερον ὅμως ὅτε ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν ὑφ' ἡν χεῖρα αὐτοῦ ἵνα ἀφ' ἐνὸς ἑσχίσθη ἐντελῶς τὴν διαθήκην τῶν Ριζάρειων, ἀποῦ ἤδη μετέβαλεν αὐτὴν

τοῦ λόγου σας, θὰ τοὺς πετοῦσαν στὸ βάραιγμα
τοὺς σπανοὺς

Ἐτραθήσαμεν ἴσια γιὰ τὸ σταθμό. Εἶταν μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ὡς μιάμιση ὥρα, ἀλλὰ οὐτὲ σὲ δύο δὲ μπορέσαμε νὰ φτάσωμε ἐκεῖ. Κἀναμὴν πλείοτερο, ἐξ αἰτίας τοῦ χιονιοῦ. Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ πηγαίναμεν εἶχαμεν ἓνα φόβο μὴ βροῦμε τὸ σταθμό ἀπὸ στρατιῶτες Τούρκους. Κι τότες; Εἶταν κίντνος μεγάλος. Οἱ Τούρκοι μποροῦσαν νὰ μᾶς πάρουν γιὰ κυνηγούς, καὶ νὰ μᾶς δεχτοῦν, ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς πάρουν καὶ γιὰ κλέφτες καὶ νὰ μᾶς ντουφεκίσουν. Ὅλον τὸ δρόμο κουβεντιάσαμεν πῶς νὰ τὰ βολέψωμε μὲ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ κοντὰ στοῦ ἐνοῦ καὶ στ' ἄλλου τοῦ τῆ γνώμη, βασίλευε ἡ γνώμη τοῦ Κοντοῦ. Εἶταν ἡ καλύτερη. Εἶπε: νὰ πάη αὐτὸς μπροστά, μὴ ντουφεκιά τόπο, ἀπὸ μᾶς, καὶ νὰ κουβεντιάσῃ ἀπ' ἀγνάντια μὲ τοὺς Τούρκους, καὶ ἂν δὲ μᾶς δέχωνται πᾶμε, ἂν δὲ μᾶς δέχωνται νὰ κίνωμε κάτω καὶ πέφτομε στὸ Μαλακάσι, ὅπου θὰ βρίσκονται χάνια καὶ ὅλα τὰ καλὰ. Στὲς τέσσερες ἡ ὥρα, εἰμασταν ἀντικρὺ τοῦ σταθμοῦ, ἀλλὰ μᾶς χωρίζε ἓνας μεγάλος καὶ βαθὺς λάκκος. Χρειάζονταν μιά ἀκέρια ὥρα γιὰ νὰ καταιβούμε τὸ λάκκο καὶ ν' ἀναιβούμε ἀπάνω. Κυτάζαμεν καλὰ καλὰ τὸ σταθμό καὶ καταλάβαμεν ὅτι εἶταν κούφιλος, γιατί ἂν εἶταν μέσα ἄνθρωποι, θὰ κἀπνιζε. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ χαροῦμε πολὺ, γιατί, ἂν ἀναγκάζομασταν νὰ καταιβούμε στὸ Μαλακάσι, θὰ μακρινόμασταν πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κυνηγίου μᾶς. Ἡ εὐχαρίστηση μᾶς ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμη καὶ μὲ μισή ὥρα ἀπάνω κάτω, εἰμασταν στὴ θύρα τοῦ τουρκικοῦ σταθμοῦ. Ἡ θύρα εἶταν καλὰ κλειδωμένη καὶ μανταλωμένη, καὶ γερὴ ὅσο ἔπαιρνε. Εἶταν ἀδύνατο νὰ μποῦμε καλοπύχερα μέσα. Ἀμψόχνομε, ἀμψόχνομε καὶ οἱ ἑπτὰ, ὅσο μποροῦσαμεν, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀνάγκη. Ἀρχίσαμεν ν' ἀπελπιζόμεστε, ὅταν ἐκεῖ, ποῦ κύτταζα τὸν ἀνήφορο κατὰ τὸν οὐρανό, ἔπρεσε ἡ μάτια μου στὴ χιονισμένη στέγη τοῦ σταθμοῦ. Ἀμέσως μούρθε ἡ ἰδέα ν' ἀναμερίσωμεν κάμποσες πλάκες καὶ νὰ μποῦμε ἀπὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ σκεπή. Τὸ σκεῖο μου βρέθηκε λαμπρὸ καὶ ἄμεσως ὁ Κοντὸς πετάχτηκε καὶ εἶπε τοῦ Βασιλάκη, ποῦ ἦταν ψηλότερος ἀπ' ὅλους μᾶς:

— Ἐλα δῶ, ὦρὲ καντηλανάρτη! Ἐτεῖς οἱ ψηλοὶ εἰσθε γεννημένοι νὰ σᾶς καθαλιεῖ οἱ κοντοί. Κάνε μου πλάτη ν' ἀναίβω!

Ὁ Βασιλάκης τῶκανε πλάτη, καὶ στὴ στιγμή ὁ Κοντὸς εἶταν ψηλὰ στὴ σκεπή, καὶ ἀποπέταξε τὰ χιόνια μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ ποδάρια, ἄρχισε ν' ἀναμεράη τὲς πλάκες μιὰ-μιὰ. Ἀνοῖξε μιά μεγάλη τρύπα καὶ ἀπ' ἐκεῖ ρίχτηκε μέσα. Κοντὰ στὸν Κοντὸ ἀνέθηκε καὶ ὁ Τρίγγας καὶ οἱ δύο μαζὺ χτύπησαν τὸν ἀπερράτη τῆς κλειδαριάς, σήκωσαν τὸ μάνταλο καὶ ἀνοῖξαν τὴ θύρα, καὶ μῆκαμαν ὅλοι μέσα. Τότες ὁ Κοντὸς ξαναβάνει τὸ Βασιλάκη νὰ τοῦ κἀνῃ πλάτες, ἀνέθηκε πάλι ψηλὰ στὴ σκεπή, καὶ σκέπασε μὲ τὲς πλάκες τὴν τρύπα, ποῦχ' ἀνοῖξει, μὲ τόση τέχνη τὴ σκέπασε, σὺ νὰ εἶταν ὁ καλύτερος μάστορας. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ τοῦ Κοντοῦ εἶταν καὶ γιὰ μᾶς καλὴ, καὶ γιὰ τοὺς τούρκους δίκαια, γιατί καὶ ἡμεῖς πορέψαμεν τὴ νύχτα καλὰ, καὶ στοὺς τούρκους δὲν ἀφήσαμεν ἀφορμὴ νὰ μετανοιώσουν γιατί ἀφῆσαν τὸ σταθμό τους κούφιο, πρᾶμμα ποῦ μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ τὸν ἄλλο χρόνο.

Ἡ πρώτη μας φροντίδα, ἅμα μῆκαμαν μέσα, εἶταν ν' ἀνάψωμε τὴ φωτιά, νὰ γδάρωμε τὸ λαγὸ καὶ νὰ τὸν περάσωμε στὸ σουβλί, σὰ νὰ εἶταν κριάρι. Στὴν ἀρχὴ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, παραξευτέθηκα ἀκούοντας τὸν Τρίγγα νὰ διατάξῃ τὸν Τσιῶνο νὰ σουβλίσῃ τὸ λαγόν, ἀλλ' ἅμα εἶδα ὅτι ὁ Τσιῶνος χ' ἐρ' σ' ἐ χ' ἐρ' τοῖμασε τὸ σουβλί καὶ τὸν πέρασε, ἔμαθα ὅτι φένουν στὸ σουβλί καὶ τοὺς λαγούς.

Ἐπειδὴ τὸ ψωμί μᾶς εἶταν λιψὸ, καὶ τὸ κρασί μᾶς τὸ ἴδιο, καὶ ἄλλας δὲν εἶχαμεν, καὶ προσάγει δὲν κ' ἀρ' κ' ἀλ' α' ε' καὶ λίγο λάδι χρειάζονταν γιὰ τὸ ψήσιμο τοῦ λαγοῦ, ὁ Τρίγγας ἔστειλε δύο συντρόφους στὸ Μαλακάσι νὰ φέρουν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι στρωθήκαμεν γύρω στὴ φωτιά καὶ λέγομαν ἄλλος τραγουδοῦ, ἄλλος παραμῦθι, ἄλλος κουβέντα, χωρὶς

στάφνο καὶ τάξη, ἄλλος ἔρραφε τὰ ζυλωμένα παπούτσιά του, ἄλλος σφούγγαε τὸ ντουρέκι του, καὶ ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὴν καταλάβωμε, ὅσο ποῦ ἦρθαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ Μαλακάσι μὲ τὰ χρειαζόμενα. Ἦρθαν ὅμως πᾶρωρα. Εἶταν ἑπτὰ ἡ ὥρα ὄντας ἦρθαν, καὶ ὁ λαγὸς ἦθελε ὡς μιά ὥρα τὸ λιγώτερο νὰ ψηθῇ. Τότες σταφνιστήκαμεν ὅλοι γύρω γύρω στὴ φωτιά καὶ βάλκαμεν καὶ τὸ λαγὸ νὰ φένεται, ἐνῶ ὁ Τρίγγας μ' ἓνα φτερό ἀπὸ κόττα, ποῦ ξητέρυπωσε κάπου ἐκεῖ μέσα, τὸν ἄλειψε γάλι-γάλι μὲ λάδι ἀρμυρισμένο. Δὲν πέρασε πλείοτερο ἀπὸ μιά ὥρα καὶ ὅλα εἶταν ἑτοιμα, γιὰ νὰ στρώσωμε τραπέζι. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ πείραζε πολὺ εἶταν, ποῦ δὲν εἶχαμεν μιά λάμπα νὰ μᾶς φέγγῃ, καὶ ἀναγκάζομασταν νὰ φωτίζωμεστε μὲ δαδὶ τοῦ σταθμοῦ, ποῦ τὸ βαστοῦσε στὸ χέρι ὁ καθένας μὲ τὴν ἀράδα.

Ἐράγαμεν μὲ πολλὴ ὄρεξη καὶ ἐπιαμαν πολὺ καλὸ κρασί ὀστροβίτικο, τὸ καλύτερο κρασί ποῦ βρίσκεται στὴ χασιωτοχώρια, καὶ πρὶν νὰ πάη δέκα ἡ ὥρα, εἰμασταν κλαρισμένοι ἀπὸ τὴν κούρση. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγί, οὔτε γιὰ τραγουδοῦ, οὔτε γιὰ χορό, οὔτε γιὰ παραμῦθια εἶχαμεν ὄρεξη. Ὁ δρόμος τὸν καταβάνει πολὺ τὸν ἄνθρωπο.

Τὴν ἄλλη τὴν μέρα, 23 τοῦ μηνὸς ξυπνίσσαμεν πολὺ πωρὸ. Ἀνάψαμεν μιά λαμπρὴ φωτιά καὶ πρὶν νὰ φῆξῃ εἶχαμεν προγευτῇ καὶ ὅλας. Ἄμα χάραξε λιγάκι, εἰμασταν ὅλοι ὀζω ἀπὸ τὸ σταθμό μαζὺ μὲ τὰ σκυλιὰ μᾶς, ποῦ κουνούσαν τῆς οὐρὲς τους ἀπὸ ἀνυπομονησιὰ, ὅσο νὰ καταλάβουν τί δρόμο θὰ πιάσωμε. Ὁ Τρίγγας ἔδωκε σὺν πάντα τὸ σκεῖο καὶ ὁ καθένας μᾶς ἐπῆραμεν τὸ δρόμο τοῦ χωριστά. Οἱ πέντε μῆκαμαν στὰ καρτέρια, καὶ ὁ Κοντὸς μὲ τὸ Βασιλάκη μῆκαμαν στὴ μέση γιὰ νὰ φωνάζουν. Τὰ καρτέρια στήνονται στὲς ψηλότερες ἄκρες τοῦ λόγγου, σὲ μέρος ποῦ νὰ φυλᾶνε μονοπάτι, γιατί τ' ἀγρίμια ὄντας κυνηγοῦνται πάντα πρὸς τὸν ἀνήφορο τρέχουν. Ὁ ἀνήφορος εἶναι σωτηρία, καὶ ὁ κατήφορος καταστροφή. Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, ὅλα τ' ἀγρίμια τρέχουν καλύτερα στὸν ἀνήφορο, ἐνῶ στὸν κατήφορο δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν οὔτε τὸ μισό. Τὰ σκυλιὰ εἶταν μαζὺ μὲ τοὺς φωναχτάδες. Στὲς φωνὲς τοῦ Κοντοῦ ἀχολογοῦσεν ὅλος ὁ λόγγος. Νόμιζε κανένας ὅτι πᾶλευαν θεριά, ὅτι σφάζονταν βουδάλια. Χαιλούσαν ὁ κόσμος. Ὁ τόπος πούχαμαν περικυκλωμένο εἶταν τόσο, ποῦ, ἂν εἶταν χωράφια, καὶ δὲν εἶταν λόγγος, μποροῦσε νὰ θρέψῃ ἓνα χωριὸ ἀπὸ διακόσια σπίτια. Ἐκεῖ ποῦ στέκουμουν καὶ εἶχα τὸ μάτι μου ἀστρίτι καὶ τ' αὐτί μου σὺν τοῦ λαγοῦ, ἀκούω ἓνα ζευγάρι ντουφεκιᾶς «μπάμ! μπάμ!» Κοντὰ στὲς ντουφεκιᾶς, ἀνθρωπινὲς καὶ σκυλινὲς φωνὲς πῆγιναν βρόντος, χαλασμοὶ Κυρίου.

— Χοντὸ ζούδι (εἶπα μέσα μου) ἔπρεσε στὰ καρτέρια.

Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὴν κουβέντα πούχα μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἄλλες δύο ντουφεκιᾶς ἔπρεσαν σιμώτερα ἀπὸ τὲς πρώτες. Μοῦ φάνηκε πῶς εἶταν ὁ γείτονάς μου. Σήκωσα καὶ ἐγὼ τοὺς λύκους τοῦ ντουρεκίου, γιὰ νὰ εἶμαι ἑτοιμος νὰ ρίξω, ἂν τύχαινε νὰ περὶσθῇ κἀνα ἀγρίμι ἀπὸ κοντὰ μου, ἀλλ' ἀντὶ νὰ γείνη αὐτό, ἀκούω νὰ μὲ φωνάζουν νὰ καταβῶ παρκατῶ γιὰ ν' ἀγριοκιοῦμε. Κατεβίνω κάτω ἀνταμόνομαι μὲ τοὺς συντρόφους ὅλους, καὶ μαθίνω ὅτι τὰ σκυλιὰ μὲ τοὺς φωναχτάδες ἔβγαλαν ἓνα κοπάδι ἀπὸ πέντε ἀγριογούρουνα, καὶ ὅτι τὰ ντουφεκίσαν δύο καρτέρια. τὰ καλύτερα, ὁ Τρίγγας καὶ ὁ Καστανός, καὶ ὅτι δὲ μπόρεσαν νὰ κρατήσουν κανένα. Τέτοιο φαμάκι εἶχαμεν ὅλοι στὴν καρδιά μας, ποῦ μᾶς φαίνονταν πῶς εἶχαμεν χάσει χιλιάδες. Περιμέναμεν τὰ σκυλιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸ κυνηγητό, καὶ νὰ φύγωμε, νὰ πᾶμε σὲ ἄλλο λόγγο, ὅσο ποῦ εἶταν γλήγορα, ἀλλὰ τὰ σκυλιὰ δὲ γύριζαν.

— Τί διάολο ν' ἄχουν πάθει καὶ ἄργησαν τόσο;

Εἶπεν ὁ Τρίγγας, καὶ κίνησε νὰ βγῇ σὲ μιά ραχοῦλα νὰ βιγλήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε κάνει δέκα δρασκελῖα, καὶ ἀκούμε ἀπὸ μακριὰ πολὺ μακριὰ «κλιάφ-κλιάφ-κλιάφ».

Θὰ τὰ γύρισαν πίσω, ὦρὲ παιδιὰ, (εἶπ' ὁ Τρίγγας) καὶ ἀνοῖξε ὅσο μπορεῖτε γιὰ νὰ νὰ ντουφεκίσωμε τ' ἀντίχριστα.

Κι' ἀληθινὰ, ὅσο πῆγαινε, τόσο ἀκούονταν καθαρώτερα καὶ δυνατώτερα ἡ ἀληχτησιὲς τῶν σκυλιῶν «κλιάφ-κλιάφ-κλιάφ».

Ἀνοῖξαμεν καὶ κἀναμὴν μιά μιά ἀράδα ἀπὸ χίλιες δρασκελῖες, καὶ ὅσο πῆγαινε τόσο ἀκούονταν ἀκόμη καλύτερα ἡ ἀληχτησιὲς «κλιάφ-κλιάφ-κλιάφ».

— Τὸ νοῦ σας, βρε παιδιὰ! (φωνάζει ὁ Τρίγγας) ἔφτασαν!

Ἐτοιμοὶ ἡμεῖς ὅλοι «κράκ κράκ κράκ!» νὰ ντουφεκία στὴν ἀπάνω. Σὲ λίγο ὅμως ἡ ἀληχτησιὲς ἀστένεψαν, ἀστένεψαν, καὶ ἀστένευοντας ἄστυνευοντας σῶπασαν ὀλωσδιόλου. Χαλούμε τὴν ἀράδα καὶ ἀκολουθοῦμε τὸν Τρίγγα ποῦ πῆγαινε μπροστά. Πέρασαμεν μιά ράχη, ἄλλη μιά, καὶ ἄλλη μιά ἀκόμη πηγαίνοντας τὸ τοῦ τοῦ τῶν ἀγρίμιων καὶ τῶν σκυλιῶν καὶ δὲν ἀκούαμεν τίποτε. Ὁ Τρίγγας στενοχωριώταν πλείοτερο ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ νὰ ἐσκάσῃ εἶπε μιά συνηθεισμένη βρισιά.

— Μωρὲ στὰ Γρεβενά, ἔχουν σκοπὸ νὰ πᾶνε τ' ἄτιμα!

Εἶπεν ἓνας ἄλλος.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῇ τὸ λόγο του καὶ ἀρχίσαμεν ν' ἀκούμε μακριὰ κλιάφ κλιάφ κλιάφ.

— Νάτα! (εἶπ' ὁ Τρίγγας μὲ χιρὰ). Τὸ νοῦ σας, παιδιὰ!

Οἱ ἀληχτησιὲς ἄρχισαν νὰ γένωνται δυνατώτερες, καὶ αὐτὲς ἔρχονταν κατ' ἐπάνω μας, καὶ ἡμεῖς πηγαίναμεν κατ' ἐπάνω τους. Ἀλλὰ πάλι ἄρχισαν ν' ἀστένευουν, ν' ἀστένευουν καὶ νὰ χαθοῦν ὁλότελα.

— Μωρὲ κακὸ ποῦ πάθαμεν! ματαφώνησεν ὁ καημένος ὁ Τρίγγας, καὶ εἶχε ἓνα θυμὸ, ποῦ ἂν τὸν ἔπιανε κανεὶς ἀπὸ τὴν μύτη, ἔσκαιε. Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι καὶ κάποιος εἶπε νὰ φᾶμε.

— Μωρὲ, καλὰ λές, (εἶπ' ὁ Τρίγγας). Κἄτσετε λοιπόν, νὰ ντερλικώσωμε καὶ ὅτι βρεῖξῃ ἀς καταβῇ. Ἀνοῖξαμεν τὰ σακκούλια μᾶς καὶ στρωθήκαμεν στὸ φαγί. Εἰμασταν πεθαμένοι ἀπὸ τὴ νηστικιά. Δὲν τρώγαμεν, καταπίναμεν! Ὄντας τελειώσαμεν καὶ ἤμασταν ἑτοιμοὶ νὰ πάρωμε τὰ ντουφεκιά μᾶς καὶ νὰ

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ὙΠΝΟΥ

Η «ΗΠΕΙΡΟΣ» ΕΝ ΚΡΑΒΑΣΑΡΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἰδιοκτῆτου Π. Κιντροῦ Ἡπειρώτου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εὐρισκόμενον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως εἶναι ἐν τῶν καλλιτέρων οἰκημάτων ἐπὶ ὀραίας θέσεως.

Περιλαμβάνει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια, ἀπασφράπτοντα ἐκ τῆς καθαριότητος μὲ ἐπιπλα ἐντελῶς καινούργη καὶ ὑποθεσίαν προθυμότητῃν.

Οἱ πολυπληθεῖς διερχόμενοι ἐκ Καρασάρᾳ ἐπιβάται θύλουσιν εὐρεῖ πᾶσας τὰς εὐκολίας.

Καπνὰ Ἀρτης

ΚΑΠΝΑ γευστικώτατα.

ΚΑΠΝΑ ἀρωματικώτατα

ΚΑΠΝΑ διὰ θερμολυθῆδες

Εὐρίσκει τις μόνον εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς καὶ πνοοπωλείον «τῆς Βουλῆς» ὅπου διευθύνει ὁ γνωστὸς Ἡπειρώτης Ι. Κόνιαρης

Ποδρά καὶ Σγαρέτα διάφορα

12 — Ὁδὸς Σταδίου — 12

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΑΣ»

ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

(ἐνταῦτι πλατείᾳ Δικαστηρίων)

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέφξεν ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου ἐν Λαρίσσει ὁ ἐκ Ζαγορίου πασίγνωστος Δημήτριος Στυλιανοῦ. Οἱ διερχόμενοι παρὰ τοῦ προθύμου τούτου διευθυντοῦ.